

 HARLEQUIN®
TM

HISTORICKÁ
ROMANCE

NICOLE
LOCKEOVÁ

Kde najít tu pravou

NICOLE LOCKEOVÁ

KDE NAJÍT TU PRAVOU

PŘEKLAD

HELENA VOLNÁ

Milá čtenářko,

i když příběhy, které jsem pro Vás na květen vybral, dělí celá století, něco mají společného. Hrdinky obou příběhů jsou totiž výjimečné mladé ženy, které se věnují neobvyklým koníčkům. Tak můžete sledovat Mercedes v romanci Hra vabank, která skvěle ovládá biliár, nebo se začtete do povídky Kde najít tu pravou, ve které zase půvabná Beileag tajně vyřezává ze dřeva figurky lidí i zvířat. Tyto nevšední záliby přitáhnou k dívkám ty správné protějšky a bonusem se nakonec stane ještě i krásný vztah.

Věřím, že Vám květen, měsíc lásky, mé příběhy krásně zpestří.

S láskou

Váš Harlequin

Nicole Lockeová

KDE NAJÍT TU PRAVOU

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Highlander's Unexpected Bride

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:
Helena Volná

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2023 by Nicole Locke
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1191-1
ISBN: 978-83-291-1192-8
ISBN: 978-83-291-1193-5

PRVNÍ KAPITOLA

Duben 1297 – Klan Grahamů

„Sundej to z té horní police,“ řekla matka tím svým zvláštním, ostrým hlasem, který pokaždé nahlal Beileag z klanu Grahamů husí kůži.

Nezáleželo na tom, zda matka mluví s někým jiným. Stačilo, aby Beileag zaslechla ten její typický tón a všechny její nejistoty z minulosti, současnosti a pochmurné budoucnosti jako by zatížily její údy závažím, takže se jí vše, co měla po zbytek dne vykonat, zdálo nad její síly.

Matka se otočila.

„Proč tam pořád sedíš?“

Protože Beileag věděla, že jakmile vstane, jen tím umocní matčino podráždění i opovržení. Naděje neexistovala. S délkou svých nohou nemohla nic dělat a byla už příliš stará na to, aby si přála opak.

Položila tedy nůž, který brousila, nahrabila rame-na, vstala a zamířila k matce.

Stačilo jen pár kroků. Jejich domek se třemi svět-nicemi sotva postačoval rodičům, kteří spali v jedné z nich, zatímco Beileag se dělila o další postranní ko-moru se třemi mladšími sourozenci. Místnost, v níž právě byla, byla srdcem domu. Zde se vařilo, jedlo

a zde všichni sedávali před ohništěm a ženy šily oděvy na zimu.

A rovněž to byla místnost, které se Beileag vyhýbala, jak jen mohla, a důvodem byly přesně ty okamžiky, kdy zde s matkou osaměla.

„Co chcete sundat?“ zeptala se matky.

„Tu truhlu s velkými kusy plátna.“

Na horní polici stály tři stejně velké truhly s pečlivě složeným a uloženým plátnem. Ničím se od sebe nelišily a nebylo zřejmé, ve které z nich budou velké kusy.

Matka to pochopitelně věděla a Beileag zase věděla, že je lepší se neptat. Sáhla po truhle na konci vlevo a přinesla ji na stůl na druhém konci světnice.

„To není ta správná,“ prohlásila matka.

Beileag se tvářila neurčitě a odsunula zavřenou truhlu stranou. Natáhla se pro další. Pomalu, aby poskytla matce dost času, kdyby jí snad chtěla naznačit, kterou truhlu chce. Nemusela se ale obtěžovat.

„Bože,“ povzdechla si matka. „Musí být pěkné mít tvoji výšku, kdy můžeš marnit čas druhých a lehce nosit jednu nesprávnou věc za druhou. Je to ta poslední truhlice, což bys měla vědět, protože jsi ji tam sama vloni v létě postavila.“

Beileag se pokoušela zapomenout na všechny chvíle, kdy byla s matkou. Ukládání truhel vloni v létě bylo nepochybně stejně tak nepříjemné jako nyní.

Mlčky odsunula druhou zavřenou truhlu a vytáhla poslední, kterou položila na stůl.

Matka si podrážděně povzdechla a Beileag truhlici otevřela, jen aby zjistila, že v ní velké kusy plátna nejsou.

„Je to tahle,“ řekla matka a ukázala na první truhlu na polici.

Beileag stále mlčela. Kdyby něco namítla, byť i něco sebenepatrnějšího, ještě víc by si uškodila. Přesto jí zvlhly dlaně a srdce se jí rozbušilo, když pomyslela na všechny ostré odpovědi, které ji pálily na jazyku. Jestli zůstane ve světnici déle, neudrží se a vybuchne. Prudce zaklapla víko truhly, zasunula ji na polici a popadla tu první.

S napjatým úsměvem řekla: „Je dobře, že nemarníme ničí čas, že ano?“ Otevřela truhlu, pevně uchočila největší kus a obrátila se. „Tak kam to chcete?“

Matčina tvář potemněla hněvem a Beileag se sevřelo bušící srdce. Na jeden prchavý okamžik z ní byla malá holčička, která chtěla zase utéct. Nezáleželo však na věku, pod matčiným důvěrně známým pohledem vzala její sebeúcta pokaždé za své.

Nenáviděla to. A nenáviděla to o to víc, neboť si toho matka všimla.

Matka si jí vždy všimla, ačkoli se snažila být co nejmenší. Nikdy však nebyla tak drobná a štíhlá jako její odvážná mladší sestra Oighirg nebo její bratři Roddy a Raibert, kteří už záhy vyrostou.

Zdálo se, že její mladší bratři budou stejně velcí jako její otec. Kdyby Beileag alespoň jednou potkalo štěstí, budou vyšší než ona. A pak ji matka možná nechá na pokoji.

Avšak vzhledem k tomu, že její sourozenci byli mnohem mladší, Oighirg bylo šestnáct, Raibertovi dvanáct a Roddymu deset, bude trvat ještě roky, než bude mít klid.

Když byla mladší, hledala útěchu u otce, který ji pohladil a pak pokračoval ve své práci.

Denně uvnitř v chalupě i venku pracoval se dřevem, pomáhal druhým, nechal všeho, co právě dělal... ale nikdy si nevšiml, jak se jeho žena, kterou

zbožňoval, chová k jeho nejstaršímu dítěti. Nebyl to zlý člověk, nebyl ani lhostejný, prostě si nikdy nevšiml. A Beileag... už dávno nežádala o pomoc.

Celé roky, kdy otec mlčel a matka bědovala, že se dcera nikdy nevzdá. Roky, kdy její kamarádky dostaly polibek nebo se jim chlapci dvořili, zatímco na Beileag se nikdo ani vyzývavě neusmál. Bylo to opravdu proto, že byla tak vysoká?

Přála si, aby ji někdo viděl takovou, jaká skutečně je. Ale ještě víc si přála, aby přestala toužit po manželství či vlastní rodině.

Stejně tak by si ale mohla přát, aby byla menší nebo aby ji matka přestala nenávidět. A proč se matka vůbec starala o to, jestli se vdá, nebo ne? Nebyli bohatí, Beileag pomáhala v domácnosti, a pokud si pamatovala, otec ji chtěl mít doma.

S rukou nataženou a dlaní obrácenou vzhůru se matka ušklíbla a řekla: „Podej mi to.“

Beileag nechtěla, ale současně nechtěla pokračovat v tomto nepřátelském dohadování, které nikam nevedlo. Pomalu a opatrně přehodila plátno přes matčinu nataženou ruku.

Jedovatý záblesk v matčiných očích ji měl varovat ještě dřív, než látka sklouzla na podlahu. Čekala další výtky, nikoli to, že ji matka svýma drsnýma rukama popadne a pevně jí sevře prsty, jako by do nich chtěla zatnout drápy. Nečekala ani trhnutí, když si matka přitáhla její ruku, aby si ji mohla zblízka prohlédnout.

Beileag ihned věděla, co uvidí. Několik mozolů z domácích prací, staré jizvy a nové řezné rány.

Matka nehtem seškrábala stroupek na jedné z nich a rána začala znovu krváčet.

Beileag ucukla a matka se opět ušklíbla.

„Pořád se motáš kolem otce?“

Otec byl vesnický tesař a truhlář. Možná si vůbec nevšímal toho, co dělají jeho děti, ale Beileag si moc dobře všímala toho, co dělal on. Když ji matka zavrhla proto, že byla příliš vysoká, snažila se Beileag upoutat pozornost otce prostřednictvím jeho řemesla.

Ani tam neměla moc štěstí, ale alespoň v tom našla útěchu.

Učila se jeho řemeslo a pak se učila, co vše by ještě mohla dělat s otcovými nástroji a řemeslným umem. Tvrdě na sobě pracovala, byla pyšná na to, co dokázala... a tak to skrývala.

„Jen jsem se řízla, když jsem sbírala bylinky v kostelní zahradě.“

„Lhářko jedna! Brousis si nůž přímo u mého stolu!“ vyjela na ni matka jízlivě. „To tvoje zneuctěná kamarádka je ta, která se potuluje v tom pleveli.“

Anna měla zlomené srdce, nebyla zneuctěná. „Je šikovnější než já, takže nemá pořezané ruce.“

„Taky moc vysoká,“ pokračovala matka, jako by nevnímala, co Beileag říká na svou obhajobu. „A není to bejlí, co jsi řezala. Používáš nástroje, jako bys byla muž. Nikdy si nenajdeš manžela a neodejdeš z domu. Po tom všem, co jsem já i otec dělali a děláme!“

Kéž by Beileag našla manžela, který by ji miloval! Zatím se však zdálo, že všichni muži z klanu Grahamů souhlasí s matkou. Byla buď kamarádka nebo... snad nebyla tak nepůvabná, jak si matka stěžovala.

Bylo by jí to jedno. Vážně bylo. Jenže matka jí mohla spílat za její nedostatek krásy a její politovánímohodnou zálibu bez ustání, a to bolelo.

A tak ji opětovná zmínka, že ji nikdo nemůže

milovat, zranila víc, než kdy chtěla vyjádřit, protože nejvíc ze všeho Beileag toužila po manželovi a vlastních dětech. Po milující rodině, takové, kde by jeden byl zcela oddaný druhému. Po rodině, v níž by matka nebyla krutá a pohrdavá, a otec by se nevyhýbal všem svým dětem. Chtěla snad příliš, když si přála šťastný domov a to, aby o ni někdo doopravdy stál?

Celé roky se snažila flirtovat, usmívat nebo dokonce naznačovat, že by jí nevadilo, kdyby se o ni někdo ucházel. Marně. Nikdo si toho nevšiml. Před několika dny se po šesti měsících vrátili zvědové. Na jeden prchavý okamžik se jí zdálo, že by mohla upoutat něčí pozornost. Ale navzdory dlouhé nepřítomnosti se na ni žádný muž ani nepodíval.

Nebýt sourozenců a jejích kamarádek Anny a Murdag asi by... utekla nebo udělala něco nepředloženého.

U jiného klanu by možná někomu nevadily její zjizvené ruce. Nevadilo by, že tráví hodiny s ostrými noži a tvrdým dřevem a vyřezává malé postavičky. Které nikdo nikdy neuvidí, neboť Beileag byla tak nešťastná, že by se je nedovážila nikomu ukázat. Nešťastná tak, že to muselo být zřejmé všem včetně ženy, která to způsobila.

„Kdybych našla manžela, kdo by vám, matko, sundával z polic koše?“

Vytrhla se matce a vyběhla z otevřených dveří.

DRUHÁ KAPITOLA

„Tak co v tomto pěkném dni děláš, Murdag?“ zeptal se Hamilton z klanu Grahamů. Opíral se o zeď stáje. Nebyl člověk, který uprostřed dne odpočívá, a už vůbec nebyl ten, kdo lenoší.

Na rozdíl od svého bratra Camrona, dvojčete, bylo téměř jisté, že se pustí do nějaké akce ještě dřív, než bude vědět, co má vlastně vykonat. Někdo by to mohl nazvat činorodostí, jiný lehkomyšlností a zbrklostí.

Pokud Hamilton věděl, od minulého března, kdy anglický král Edward vpadl do Skotska, aby svrhl z trůnu krále Johna Balliola, se nemohl zbavit nekli-
du. Všechno se ještě zhoršilo po bitvě u Dunbaru, kde klan Grahamů ztratil svého náčelníka, Hamilton málem přišel o svého nejlepšího přítele Seoca a všichni Skoti museli poté uprchnout do hvozdu v Ettricku.

Pak už Hamilton neznal nic než bezesné noci, kdy s ostatními hlídkoval na vnějších hranicích klanového území a potkával se se sousedními spřízněnými klany. Nyní se vrátil do rodné vsi, ale necítil se tam jako doma. Sice se znovu ujal svých povinností jako lovcí klanu, což byla role, jíž si cenil, ale po Ettricku se jeho láska k lesům jaksi změnila.

Teď stál nehnutě a sledoval, jak se jedna z jeho

nejstarších kamarádek sklání a rytmicky přejíždí rukama po koňském břiše.

Neviděl přesně, co dělá, ale Murdag z klanu Grahamů se záplavou černých vlasů, které se jí vlnily po štíhlých zádech, už rozptýlil dost.

„A jak vypadá to, co dělám?“ odsekla Murdag.

„Má to něco společného s koňmi,“ řekl Hamilton. „Jako obvykle.“

„Čistím klisně vemen,“ odpověděla.

To nečekal. Ale ani nečekal, že se bude dvořit ženě, která mu nevěnuje pohled, aby zjistila, oč se pokouší.

Upřímně řečeno, nepokoušel se jí jen dvořit, ale snažil se vyhrát sázku, kterou uzavřel s bratrem, že se do konce léta ožení. Byl odhodlaný vyhrát, ale získat pozornost tohoto děvčete se ukázalo jako obtížný úkol.

„Teď sklání hlavu a zvedá jednu nohu,“ hlásil.

Murdag se narovнала a podívala se za sebe. „Je spokojená.“

S koňmi to odjakživa uměl, ale takovou úroveň péče neznal a nezajímala ho. Jenže pokud byla Murdag žena, kterou chtěl, musel si na to zvyknout. Koneckonců koně byli její vášní.

„Teď už je ti dobře, vid', malá. Už tě nic nesvědčí.“ Murdag se znovu věnovala klisně. „Potřebují to víc, než myslíš.“

„To mluvíš se mnou?“ zeptal se Hamilton.

„A s kým jiným?“ odsekla. „Klisny potřebují čistit vemínka častěji, než bys řekl. A tahle obzvlášť, protože si myslí, že je čuník, který se válí v prachu. Chceš něco, Hamiltone?“

Tebe, měl by říct. A určitě by to řekl, kdyby flirtoval s nějakou ženou, kterou by potkal v krčmě u cesty nebo by byla z jiného klanu. Ale v případě Murdag

mu jeho obvyklý nenucený způsob, jímž okouzloval ženy, nepřípadal správný. Celý život se spolu přátelili a on ji vždy považoval především za kamarádku.

Jenže to se před čtyřmi dny změnilo. On a ostatní průzkumníci z klanu byli pryč šest měsíců a jejich návrat se oslavoval u ohňů se spoustou jídla, piva a medoviny.

Ale on i ostatní pili ještě víc, když Murdag ve svých tenkých šatech vylezla na balvan a vsadila se s davem lidí, že dokáže vypít víc než všichni kolem.

V pití se s žádným Grahamem nesázejte. Ale Murdag byla Grahamová a Hamiltonovi se její výzva líbila. Líbila se mu její hravost i to, že dokázala vtipkovat skoro stejně dobře jako on. A taky se mu líbilo, jak plameny ohně osvětlovaly její postavu.

Popadla ho touha a chtíč, a tak se otočil k bratrovi, aby mu to řekl.

Jen aby i přes skoro stejné množství vypitého piva uviděl bratrův obvyklý zasmušilý a rozmrzelý výraz. Protože pro Camrona neznamenal šest měsíců nepřítomnosti svobodu, ale znamenalo to odloučení od ženy, kterou celá léta miloval.

Anna však byla starší a nikdy o Camrona nestála. Navíc se před lety zamilovala do lháře a podvodníka. Sotva tak toužila po lásce a vdavkách.

A tehdy Hamiltona napadla strašlivá lest a současně báječný plán. Neboť ačkoli platilo, že všichni Grahamovi dokázali vypít víc než všichni ostatní, stejně tak platilo, že se Hamilton s bratrem sázeli.

A jak by také ne? Jako dvojčata se neustále museli snažit vzájemně trumfnout. Bez ohledu na věk nebo nepřízeň osudu, jakmile jeden z nich navrhl sázku, kdo hodí dál, poběží rychleji, vypije víc, druhý z nich se toho pokaždé chytil.

Takže Hamiltona napadlo vsadit se s bratrem, kdo z nich se do konce léta stihne oženit jako první. Camron tak bude muset jednat tak, jak mu velí jeho city k Anně, a on sám možná v její sestře Murdag najde ženu, která utiší jeho neklidnou duši. Jenže to, že se vsadí, nemuselo stačit. Bratr by mohl jeho návrh snadno odmítnout jako další z jeho vtipů. Hamilton rád žertoval, jinak by pro něj byl svět nudné a pochmurné místo. S naprostou jistotou věděl, že musí přimět Camrona, aby uvěřil, že si tu sázku vymyslel sám a Hamilton ji nemohl odmítnout. Tak aby Camron upřímně uvěřil, že se vsadil proto, že už ho omrzelo na Annu déle čekat.

Zdálo se, to zabralo. Před sázkou Camron kvůli rozdílnému věku i proto, že se Anna zamilovala do jiného, roky čekal a trápil se. Ale teď, už druhý den po sázce, doprovázel Annu na území klanu Colquhounů, aby mohla navštívit sestřenici, a ještě se nevrátili.

Hamiltona by nepřekvapilo, kdyby přišli a oznámili, že se zasnoubili. A on si mezitím musí předcházet svoji vlastní budoucí ženu, Murdag.

Rád si dělal legraci, Murdag si také ráda dělala legraci. Byla odvážná, plná života. Proč si toho nevšiml dřív? A navíc to byla sestra Anny, o to to celé bylo dokonalejší.

Hamilton si cenil hlubokého pouta, které ho spojovalo s jeho bratrem dvojčetem. Mohl dělat spoustu vylomenin, ale ještě víc než své žerty miloval rodinu. Doufal, že se oba šťastně ožení dřív, než skončí léto, a po nadcházejících bitvách se vrátí ke svým novým rodinám.

Hamilton bude mít poblíž své dvojče i své přátele a čeká ho radostná budoucnost. A pak se všečen

jeho neklid a úzkost, s níž se ohlíží přes rameno, vytratí.

Přál si to. Potřeboval to.

Murdag pro něj byla ideální. Ona... ta situace... všechno bylo naprosto dokonalé. Nepochyboval, že Anna se do Camrona nakonec zamiluje. Sám jen potřeboval, aby se Murdag zamilovala do něj. Až se přestane věnovat svým koním, to je celé.

„Hamiltoně,“ řekla Murdag.

Hamilton se probral a zamžikal. „Ano?“

„Byl jsi hluboce zamyšlený,“ dobírala si ho Murdag. „Chceš něco? Jen tak tam stojíš a zíráš.“

„Zneklidňuje tě to?“

Přivřela oči a rozhlédla se kolem sebe. „Co máš zase za lubem?“

Hamilton se odlepil od zdi. Teď to byla Murdag, kterou mohl všemožně škádlit. Když pracovala s koňmi... už tolik ne. „A kdy *nemám* něco za lubem?“ zeptal se.

Těkala očima kolem sebe a pak se po něm ohnala koženým hadrem. Vzhledem k tomu, čím byl nyní hadr pokrytý, to bral jako její zbraň.

„Přestaň,“ řekla. „Ráda se pěkně leknu, asi jako každý, ale ne s touhle klisnou. Ta je hodně jankovitá.“

„A proč si myslíš, že jsem tady, abych tě vystrašil?“ Chtěl ji svést. Proč to bylo tak těžké? Byla moc hezká a byli spolu sami. Mělo by to být snadné... jen pár náznaků, vhodných slov naznačujících jeho úmysly, aby odhadl její reakci...

Jenže nebylo.

Možná za to mohlo jejich okolí, bylo těžké flirtovat ve stáji s uvázanými koňmi a hnojem pod nohama.

„Už jsi tady hotová? Chceš se trochu projít?“

Murdag položila hadr na hromádku dalších použitých hadrů a ve vědru si začala mýt ruce. „A kam půjdeme?“

Netušil, a to byla ta potíže. Ale možná by mohli dělat to, co měl rád. „Co třeba jít dolů k potoku na ryby?“

„Na ryby? Právě přešla bouřka, všechno tam bude mokré. Jsou tam i ostatní?“

Jeho bratr Camron byl venku s Annou a Hamilton netušil, kde je Seoc nebo Beileag, ale cítil, že jí na tom záleží. „Jistěže ano.“

Mávla směrem k vratům. „Ty jdi první.“

Měl by jí dát přednost, nebo ne? Jako ke kamarádce se k ní nikdy nechoval nijak zdvořile. Ale teď musel. „Až po tobě.“

Rychle se ušklíbla a pohodila hlavou. „Projdu vraty první a spadne mi na hlavu kbelík s vodou?“

„O čem to mluvíš?“

„To je jeden z tvých nejstarších žertíků. To proto tady celou tu dobu okouníš? Čekáš, že se na můj úkor pobavíš? Hamiltone, když už s tím konečně přestaneš?“

Vrazila do něho, až dovrával k vratům, a pak ho rychle následovala. Ale špatně odhadl vzdálenost. Když rychle ustoupil stranou, aby jí dal přednost, zakopla. Okamžitě se zastavil a podepřel ji. Na zlomek vteřiny se o něho opřela.

Líbilo se mu její štíhlé tělo i pevný stisk ruky, s níž se ho chytila za paži. Ale něco ho zarazilo. Něco... neměl cítit víc? Když žádal, aby si jeho tělo uvědomilo jejich vzájemnou blízkost, necítil nic.

„Možná přestanu,“ řekl.

„Přestaneš?“ zeptala se a znovu vykročila.

„Možná přestanu s vtipy. Kvůli té pravé ženě,“ řekl

svým nejsvůdnějším tónem. Nebyla to ani tak narážka na jeho zájem, ale otevřené prohlášení. Jestli však tato žena měla v úmyslu jeho svádění odmítnout a jeho vlastní tělo na ni nijak nereagovalo, budiž.

Murdag se prudce zastavila a podívala se na něho, jako by mu vyrostly dvě hlavy a rozesmála se. „Jen blázen by si myslel, že se změníš!“ Plácla se do kolen, jako kdyby se mu podařil ten nejlepší vtíp.

„A hleďme! Tady je Seoc. Myslela jsem, že jsi říkal, že je u vody?“

Zamířila k jejich příteli a Hamilton ji nechal. Když nad tím mohla mávnout rukou, dokáže to taky. Koneckonců měl ještě dost času, aby sázku vyhrál a snad se zbavil i své tísně a neklidu.

Připomněl si, že se vsadil nejen kvůli sobě, ale i kvůli bratrovi. Když už nic jiného, bratr se ožení s Annou. To byla dobrá lest, ta nejlepší, kdy díky ní mohou oba jen získat.

Narovnal ramena a s hlavou pyšně vztyčenou kráčel vpřed. Zachytil pohled Beileag z klanu Grahamů. Měl čekat, že bude někde poblíž. Většinu života byli všichni někde poblíž.

Ale nečekal mírný úklon jejího dlouhého krku a její velmi zmatený výraz. Stála tam celou dobu, než s Murdag vyšel ze stáje? Zaslechla, jak neúspěšně flirtuje s její kamarádku? Neřekla nic, ale to ho nepřekvapilo. Z jejich skupiny byla ona ta tichá. Ačkoli někdy ji přistihl v živém rozhovoru s Annou nebo Murdag, ale jen tehdy, když nebyl nablízku.

„Jdeme na ryby, jestli se chceš přidat,“ řekl.

Složila si ruce na prsou. „Proč?“

Důvodem bylo, že se ucházel o přízeň její kamarádky, ale to nemohl říct nahlas. „Rád rybařím.“

„Máš radši lov,“ řekla.

Jak to věděla? „Dnešek je na rybaření lepší.“

Murdag si teď povídala se Seocem. Nestáli u sebe moc blízko? Z jejich chování nedokázal Hamilton nic vyčíst. I oni byli staří přátelé, Seoc si však Murdag nikdy předtím nevšímal. Ale od večera u ohňů, kdy Murdag pozvedla svůj pohár, pochopitelně mnoho mužů poznamenalo, jaká se z ní stala krasavice. Zajímal se o ni i Seoc?

Hamilton jí musel dát najevo své úmysly. Což by bylo snazší, kdyby mu Murdag věnovala trochu pozornosti, ale ona se na něho sotva podívala. A určitě ne tak, jak se teď dívala na Seoca. Na jeho kamaráda se přímo zářivě usmívala.

Cítil, jak se na něho Beileag tázavě dívá, a tak k ní s jistým úsilím otočil hlavu.

„Není na to už trochu pozdě?“ zeptala se a pozvedla obočí.

Bylo, ale při rybaření mohl strávit víc času s Murdag. I když netušil, kolik času to bude, když se nyní do toho připletl Seoc. Chápal však, že jestli se mu nepodaří přemluvit Beileag, její nejlepší kamarádku, aby šla na ryby s nimi, Murdag s ním nezůstane.

„Chceš jít s námi?“

Beileag se podívala směrem k lesu a sevřela ruce v pěst. Teprve pak se k němu obrátila. „Proč ne? Co jiného mám dělat?“

Potřeboval, aby s nimi šla, nechtěl ji však nutit. Dny plynuly, Camron se ucházel o svou Annu, ale on s Murdag nijak nepokročil, nechtěl se však kvůli tomu chovat jako osel. „V tuhle pozdní hodinu to bude nejspíš nuda, takže chápu, když budeš chtít dělat něco jiného.“ Když se na něho podívala s udivenýmá očima, ukázal směrem k lesu, kam předtím zírala. „Jestli je někde nějaké místo, kam bys radši...“

Rozhodila ruce, ale pak je opět sevřela. Vykulila ještě víc své oříškově hnědé oči, které se dobře hodily k jejím vlasům. Měla moc hezké oči, zvláště když se jich dotkly paprsky ranního slunce jako právě teď. Ale jejich výraz nebyl tak příjemný. Beileag, jeho kamarádka, se zatvářila ostražitě.

Ukázal k lesu. „Jestli chceš...“

„Proč bych měla chtít jít do lesa?“ zeptala se. „Co by tam v tuhle denní dobu mohlo být?“

„Nic. Ale možná bys tomu dala přednost před naší společností.“ Nevěděl, proč na ni naléhá, když ve skutečnosti potřeboval, aby s nimi šla k vodě, ale měl pocit, že je důležité dát jí možnost volby, protože vypadala trochu zadumaně... přinejmenším víc než kdy jindy.

Pohlédla na Seoca a Murdag, kteří šli vedle sebe směrem k vodě, a pak pohlédla na Hamiltona. Koutek rtů se jí zavlnil v letmém úsměvu.

„Chceš, abych teď odešla, abys mě mohl pomlouvat?“ Dělal si z něho legraci? Jak... pro Beileag to bylo neobvyklé, ale byl několik měsíců pryč a možná se změnila. „Ach tak!“ Zamračila se. „Chceš si povídat beze mě a byl jsi jen zdvořilý.“

„Kdy jsi mě zažila, že bych byl zdvořilý?“ Čekal, až se na něho souhlasně usměje, a pak ukázal před sebe. „Až po tobě.“

Beileag si nadzvedla sukni a váhavě kývla. Jak procházeli krajem vesnice, její ostražitost polevila, a i rozhovor přestal být tak nucený.

Podle svého zvyku ze sebe Hamilton rychle setřásl nepříjemné pocity z Beileag, jejího pozorování a váhání. Oba se znali od chvíle, kdy začali chodit. Byl jen trochu nesvůj kvůli svému novému zájmu o Murdag a kvůli své dlouhé nepřítomnosti ve vesnici. Zjevně

si celý dnešní den špatně vyložil, protože po celou dobu, co se ve stáji opíral o zeď, si ho Murdag ani jednou nevšimla.

Dělalo mu starost, že Beileag možná zaslechla, jak u její přítelkyně se svým flirtováním neuspěl. A také mu vadilo, že si ho Beileag prohlížela o něco pozorněji, což ale také nemuselo nic neznamenanat. Zkrátka byl dlouho pryč a byl tak trochu zvědavý, stejně jako mu zvědavá připadala i ona.

Ne, v jeho světě bylo všechno v pořádku a jeho plán vzít si Murdag a oženit bratra s Annou byl lepší než skvělý. A nedělal nic nezvyklého, když šel s přáteli k vodě na ryby.

A tohle byla prostě Beileag se štíhlými údy, která kráčela stejně dlouhými kroky jako on. Nebylo divu, byla o trochu vyšší. Vždy byla vyšší než on; neuměl si ji představit jinou. Líbily se mu její dlouhé, vlnité světle hnědé vlasy, které se jí hodily k očím, a odstín její pleti ozářený sluncem jako právě teď.

Ne, na Beileag by vůbec nic neměnil.

Co se to s ním ale dělo? Proč vůbec uvažoval o Beileag a o jejím zjevu? Nebylo to tak, že by ho přitahovala. Neuměl si představit nic horšího. Byla to jen jeho kamarádka a byla úplně jiná než on. Tichá. Poslušná. Bez hlasitých gest nebo bezhlavých kousků. Kromě toho, že pomáhala ve vesnici, vůbec netušil, co má ráda nebo jak tráví dny. Což o něčem vypovídalo, neboť ji znal léta.

Nebyla jako Murdag, která provokovala, a o které věděl, že zbožňuje koně. Celá vesnice věděla, že Murdag miluje koně. Beileag se svým tichým chováním a zjevem, Murdag s nápadnou barvou vlasů, působivá, ctižádostivá. Ty dvě ženy se jedna druhé v ničem nepodobaly a nepodobaly se ani jemu, ale...

Proč je nyní srovnával? Musel to hodit za hlavu a přestat pozorovat, jak Murdag vesele krouží kolem Seoca, jak jsou daleko před ním, takže neslyší, o čem si povídají a nemůže jejich rozhovor obrátit vhodnějším směrem. Jako třeba k sobě. Bezpochyby si právě dnes potřeboval promluvit se svou přítelkyní o jeho citech k...

„Víš jistě, že chceš, abych s vámi šla?“ přerušila jeho úvahy Beileag.

Střelil po ní očima a opět si všiml jejího hodnotícího pohledu. Měla vždycky tak zkoumavý výraz? Na malou chvíli se cítil... zaskočen, dokud nezamrkal a v duchu se neotrásl. Nejspíš se cítil zmateně, protože jí slunce prozářilo vlasy a oči a zbarvilo je do zlata. Bylo to opravdu pozoruhodné a byl vážně dost mizerný kamarád, že si toho dosud nevšiml.

„Ovšem. Já... my chceme, abys šla,“ řekl chraptivě. Odkášlal si, aby si pročistil hrdlo. „Nerada rybaříš?“

„Jen se mi zdá, že jsi nějak zamyšlený.“

Nespletl se, pokud šlo o její postřehy. Jestli ji napadlo, že přemýšlí o Murdag a Seocovi... To by nešlo!

„Říkal jsem si, jestli tam vůbec budou nějaké ryby!“

Beileag něco zahučela, ale šla vedle něho dál za jejich kamarády.

Stačilo dalších pár kroků a už byli v chůzi téměř sladění a Hamilton zjistil, že se mu ulevilo. V Beileag bylo cosi uklidňujícího, v jejím mlčení a tolerantním chování. Zvláště poté, co se mu Murdag vysmívala a pak zářila vedle Seoca...

„Je to těžké, když tě ignorují, víd?“ prohlásila Beileag.

Hamilton se prudce zastavil a zíral na ni. Víc než její prohlášení na něj zapůsobily její zrůžovělé tváře.

Měla snad na mysli jeho rozhovor s Murdag? Hamiltonovi nebylo příjemné pomyšlení, že je Beileag zaslechla.

Přitom si zatím povídali o rybaření a lovu, nebyl důvod se o tom zmínit. Ale i kdyby něco zaslechla, byla to Beileag, která si své názory nechávala pro sebe. Možná nemusel odpovédět, mohl jít dál, dělat jakoby nic. To by bylo dobře, že? Jenže Beileag se vřela pěsti, a ještě víc vykulila oči. Zrudla a vypadala, že má slzy na krajíčku.

Hamilton zoufale toužil říct něco, co by zastavilo tu vlnu emocí, to by však znamenalo, že by musel mluvit o tom, jak ho Murdag odmítla, jak s ní flirtoval a proč a... To bylo příliš složité a nevěděl, jak má reagovat.

„Ach bože, omlouvám se,“ vyhrkla Beileag, popadla sukni a rozběhla se opačným směrem.

TŘETÍ KAPITOLA

Vyděšená Beileag se snažila utéct, ale stisk pevné ruky ji zastavil a otočil.

Padla Hamiltonovi na hruď a ten ji volnou rukou chytil kolem pasu. Stačil jeden úder srdce, nanejvýš dva, a věděla, že už nebude stejná.

Bylo to jeho širokým objetím, velkou dlaní položenou na jejím kříži, jemným sevřením jeho druhé ruky, která jí spočívala na paži a ihned přešla od stisku k opoře.

Bylo to tím, jak voněl svěžím vzduchem a senem. Tím, jak ucítila závan jeho dechu na krku, když mu ramenem vrazila do hrudní kosti, a hbitým pohybem, kdy je oba zase narovnal, jako by jejich srážka nebyla ničím.

Jako by ona sama byla jen malým nepatrným stvořením, nikoli obryní, jíž podle svého soudu byla.

„Hej, ty, jsi v pořádku?“ otázal se Hamilton a v jeho tmavých hnědých očích se zračila jen starost, nikoli zlost, kterou očekávala. Anebo hůř – nenávist, protože vyhrkla něco, co neměla.

Proč vůbec něco říkala?

„Neudělal jsem ti nic?“ zeptal se a třel jí naražené rameno. Pak svěsil ruce podél těla.

Udělat jí něco?

„Myslím, že jsem tě praštila.“ Zatlačila na střed jeho hrudi.

Zkrabatil čelo a ustoupil o krok.

Byla tak nemotorná! „Promiň. Nechtěla jsem do tebe vrazit a pak tě šfouchnout právě tam, kde jsem tě praštila.“

„Myslíš, že jsi mě šfouchla?“

Pokud to bylo možné, zamračil se ještě víc a poté sklonil hlavu a díval se na sebe. Jeho výraz nebyl právě hodnotící, ale spíš zmatený, ačkoli čím, to Beileag netušila. Kromě... kromě toho, že si myslela, že má zájem o Murdag.

Ale co když to, co pozorovala, bylo jen odrazem její touhy po vlastní rodině, a tak zbytečně přivedla Hamiltona do rozpaků?

Sama však byla v mnohem větších rozpacích. Musela být. Hamilton se přátelil s Murdag, jeho bratr tady nebyl, a tak se vypravil za kamarády. A prováděl své obvyklé šprýmy a lumpárny, jenže ona si to vyložila jako poblouznění! Opět jí zrudly tváře studem a nejradši by zase utekla, jenže se musela omluvit.

„Urazila jsem tě?“ Snažila se výrazem očí naznačit, že se omlouvá za svou hloupou poznámku a kostnaté rameno.

„Ne, vůbec ne.“ Zavrtěl hlavou a střelil po ní pohledem.

„Ale trochu jsem tě pohmoždila,“ naléhala dál, když se stále tvářil nespůj.

Pak zvedl koutek úst. Poprvé v životě ji objal muž. I když jen krátce, hodně to pro ni znamenalo. A i když mnohokrát viděla, jak se Hamilton na celé kolo směje, teď jí srdce z jeho zmateného výrazu a prchavého úsměvu udělalo několik přemetů.

Vypadal, jako by to uhodl, protože ji několikrát

přešel pohledem od hlavy k patě a zase zpět, ale nehýbal se a mlčel. To se mu vůbec nepodobalo, ale jí se nechtělo protestovat nebo to přerušit, ať už to bylo cokoli.

„Ne,“ řekl, jako by to byla otázka.

„To je dobře,“ odpověděla, ale hlas je jí zachvěl.

Zvedl se vítr, který mu rozčuchal vlasy a odhalil špičky jeho uší. Proč právě to byl detail, jehož si všimla, to netušila. A netušila, proč ji Hamilton náhle fascinuje.

Ne. To byla lež.

Ze všech mužů na půdě Grahamů si vždy nejvíc všímala Hamiltona. Nejprve jako dítě, kdy jí jeho šaškování a výstřelky připadaly statečné a vtipné, a pak jako mladá žena, když se jeho šarm projevil naplno. Byl tak okouzlující, a dokonce i když na sebe neupozorňoval, lidé ho následovali.

Ať už uzavíral sázky se svým dvojčetem, Camronem, nebo přemluvil Murdag či Seoca, aby mu pomohli s nějakým jeho vtípkem namířeným proti hospodyni bdící nad spižírnou, dojičce či komukoli jinému, kdo se se ten den stal jeho obětí, Hamilton miloval, když byl v centru dění a všech lumpáren. Nedal se přehlédnout, ale to nebyl důvod, proč si ho všímala nejvíce ze všech.

Jeho nenucený úsměv i lehkomyslný postoj k životu, to vše ji přitahovalo a zdaleka nešlo jen o to, že byl až příliš hezký. Občas si přála, aby byla trochu jako on. Ne že by chtěla být středem pozornosti, té se jí dostávalo vrchovatou měrou od matky, ale možná toužila po... nějakém spojení ... vztahu s někým.

Ale pokaždé, když se snažila pomoci kamarádům s nějakým žertem nebo hrát jejich hry, zaváhala. Nikoli proto, že by byla příliš nešikovná nebo vysoká,

zkrátka měla pocit, že neví jak dál nebo nechápe, co ostatní kolem ní dělají. Bavili se, ale ona se nikdy nebavila a jejich legraci nerozuměla. Snažila se, přinejmenším do doby, než ji zlákal tiché dřevo a to, co z něho mohla vytvořit. Tito lidé byli její klan, její rodina, její přátelé, ale cosi hluboko v ní se zlomilo.

Byla už dost stará, aby věděla, že není jako ostatní. S tím vědomím se smířila. Až do dneška, kdy zoufale toužila pochopit zvláštní situaci, v níž se ocitla, kdy upřeně zírala na Hamiltona a on zase zíral na ni.

To se jí ještě nikdy nestalo. Nikdy nikdo jen tak nestál a nedíval se na ni. Měla pocit, že je... viděna.

„Beileag...“ řekl.

„Hamilton...“ Zarazil se a odkašlal si.

Když mlčel, pokračovala. „Já...“

„Utekla jsi,“ řekl.

To nebylo to, co čekala, že řekne. „Zastavil jsi mě.“

„Ano. Myslel jsem, že jsem možná...“

Za stromy se ozvalo cákání a smích a Hamilton se otočil. Laskavý výraz, který viděla, se mu vytratil z tváře. „Možná bychom je měli dohonit, než vyplaší všechny ryby.“

Cokoli mezi nimi proběhlo, zmizelo. Nebo si to možná jen představovala. Vlastně nečekala, že se mezi nimi něco stane...

„Možná bychom měli,“ řekla.

Netrvalo dlouho, a když si proklestili cestu mezi stromy, spatřili Seoca, jak mává nad hlavou větví, a pištící Murdag, které se rozhlíží po vlastní zbrani.

Hamilton se zastavil na místě a Beileag do něj málem vrazila podruhé, ale Hamilton se rychle vzpamatoval z překvapení a dal se do míchu.

„Já tuhle hru znám. Ochráním tě!“

Popadl podobně velkou větev a pádil ke břehu.